

— Не, нѣма да ми олекне. Това сигурно — отговаря Митьо. — Но все едно, като съмъ почналъ ще довърша.

И той отново запалва цигара. Гледа дима и провлича съ страненъ гласъ:

— Въ главна линия за всичко сж виновни годинитѣ! Естествено, не може да искаме да останемъ сжщитѣ. Живи хора сме! И все пакъ... азъ отдавна — отдавна съмъ подъ впечатление, че Вела не ме обича. И не мога да туря точка на това. Да кажа — добре, не те обича, точка. И почвамъ отново... Изследвамъ всичко отново. Тънки изчисления!...

— Е? — питамъ азъ.

— Казвамъ си, може би тя е такъвъ флегматиченъ характеръ, безъ излияния, уравновесенъ и затворенъ? Нѣма нищо чудно! Това е така... И все пакъ... Търся... Нося едно-друго въ кжщи, купувамъ пияно, сервизи, или изпращамъ я нарочно въ Парижъ, да видя, да почувствувамъ при изненадата, следъ раздѣлата, малко любовъ, малко топлина, не механична съпружеска ласка, а така трепетъ, пламъче... Понѣкога го има. Когато се върна отъ Парижъ, да! Но, обикновено не...

Той ме поглежда неловко и тъжно прибавя:

— Това е истинска мжка! Човѣкъ става така неувѣренъ въ всичко... Не знаешъ, ако въ този мигъ искашъ да помилвашъ, нѣма ли това да извика отвръщение... И ровишъ, ровишъ въ себе си, внимавашъ подиръ нея, и всичко това, ей така, на вѣтъра. Въ края — само досада и една утаена мжка. Добре че имамъ Андрейча. Това дете е единствената ми утѣха. Ако не бѣше и той!... Но до кога? До кога? Още нѣколко години и Андрейчо ще изхвъркне отъ кжщи. Тогава какво остава? Общия покривъ? Само общия покривъ?

Митьо внезапно спира. Но нѣщо го тласка да се доизкаже и той почва безъ покана:

— Азъ се довърявамъ за пръвъ пжтъ. Нека се изкажа до край. Не веднажъ съмъ правилъ опитъ да отърся тази мжка. Съ Вела не, тя е винаги нагледъ така равна, любезна, добра. — Какво искашъ? — казва — не мога да те разбера. Любя ли те? Любя те, разбира се. Иначе не бихъ живѣла съ тебе като съ мжжъ. Но ние не сме на двацетъ години...

Митьо горчиво се усмихва и казва замислено:

— Незнамъ, но азъ съмъ дълбоко убеденъ, че не азъ искамъ много въ брака, а че тя дава малко, почти нищо... Тя, сякашъ, не живѣе вътре, въ кръга... Разбира се, ние не се караме, не правимъ сцени за това, но... да ти кажа ли, може би, ако има сцени би било по-добре. Човѣкъ може да